

[Arne Melchior]

Sidste afsnit af konklusionen er en opfordring til, at der snarest muligt skaffes lovhjemmel. Sådanne opfordringer har statsrevisorer og ombudsmand tidligere fremsat, og det er altså den øvelse, vi bl.a. i dag er midt i ved at vedtage denne lov, så jeg synes egentlig ikke, at det er så skrap. Læg mærke til, hvordan man går på kattepoter uden om spørgsmålet om grundlovsmedholdeligheden, skønt statsrevisorerne ikke har glemt, at der er noget, der hedder § 43 i grundloven, for det står i det første kapitel, at det påhviler statsrevisorerne at kontrollere overholdelse af grundlovens § 43. Det har de altså været helt opmærksom på, og der sidder da to socialdemokratiske medlemmer, et SF-medlem og et Fremskridtspartimedlem i statsrevisionen. De er altså opmærksom på, at de skal værne om grundlovens § 43, og i resten af beretningen er der ikke et ord om, at grundloven er gået for nær. Det nærmeste, man kan komme det, er henvisningen til Rigsrevisionens vurdering; men så kan det heller ikke gøres mildere.

Jeg siger ikke, at de dermed har godkendt, at det ikke er et grundlovsbrud, men de siger selv, at de har pligt til at påse, at denne grundlovsparagraf bliver overholdt, og i øvrigt beskæftiger de sig med, hvad der er sket, men siger ikke med et ord, at de finder det klart, må antage, mene eller noget i den retning, at denne paragraf er overtrådt. Så meget om statsrevisorerens bemærkninger.

Må jeg så rose det ændringsforslag, der er stillet af justitsministeren, ikke fordi det er verdens vigtigste, men det viser dog en fleksibilitet og en forståelse af, at når noget bliver for urimeligt, tager man det i sig igen. Personligt er jeg da meget tilfreds med, at justitsministeren har kunnet købe nogle af de betragtninger, jeg forelagde om denne lille sag ved førstebehandling af lovforslaget.

Må jeg også rose, at regeringen har besluttet at nedsætte et gebyrvalg med repræsentanter for de berørte ministerier og eventuelt, kan jeg forstå, fra Rigsrevisionen. Det synes jeg er et konstruktivt, fremadpegende skridt, og det hilser CD med glæde.

Jeg kan så meddele, at CD vil stemme for lovforslaget inklusive ændringsforslaget, idet jeg selvfølgelig må understrege, at det gælder gebyrerne i indeværende år. Der er heller ikke lagt op til andet, men jeg vil benytte lejlighede

til at anmelde nogle forbehold om visse af gebyrerne og afgifterne, således at deres størrelse og placering kan indgå i de forhandlinger om finanslov for det kommende år, som vi nok skal have til efteråret.

Spørgsmålet om tilbagebetaling kunne jeg ikke drømme om at sige et eneste ord om, og jeg kan ikke forstå, at der er andre, der har været ude på den galej.

Jeg skal slutte med at sige, at hvis der ud over den undersøgelse af Rigspolitiets regnskabsføring, som allerede er sat i gang, skulle blive et stærkt ønske fra nogen om, at der skal ske en undersøgelse af de omstændigheder, der har ført til denne situation, er det oplagt, at CD hverken kan eller vil stille sig hindrende i vejen ved at stemme imod noget sådant, eftersom vi selv har været med i regeringen i en del af de år, dette omfatter. Som jeg sagde ved førstebehandlingen med Christmas Møllers udtryk: »Vi er alle under anklage.« Vi kan komme i den situation, at vi ved at gå imod en undersøgelse kunne antages at forsøge at værne om egne handlinger, og det er det modsatte, vi vil, nemlig – hvis der skønnes behov derfor, og hvis alt allerede er oplyst og fremlagt – selvfølgelig at medvirke til, at der ikke skal herske uvidenhed om, hvordan vi er kommet i den nuværende situation.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Man kunne ikke undlade at bemærke, at den første tredjedel af hr. Arne Melchior's indlæg gik på at kritisere, hvad jeg havde sagt heroppe, i hvilken tone jeg havde sagt det, og hvilke ord jeg havde benyttet mig af.

Lad mig erindre de ærede medlemmer om, hvad der stod i pressen, da denne sag startede, og hvorledes specielt hr. Arne Melchior igennem hele sagsforløbet har slået sig op og har brugt lige så stærke ord, som jeg har benyttet i dag, men det tæller åbenbart ikke, når vi først kommer frem til snorene. Hr. Arne Melchior bliver pludselig blid som et lam, og hvorfor? Hvad er det, der er sket undervejs, der bevirker, at hr. Arne Melchior nu pludselig ikke er så hård og kontant, som hr. Arne Melchior er, når han via pressen skal ud til sine vælgere?

Lad mig så, inden vi når at blive helt færdige, sige til hr. Ole Espersen, som var inde på tilbagebetalingsspørgsmålet, at vi egentlig ikke